

Napadaly mě myšlenky jako v Knoflíkové válce: Kdybych to byl věděl, tak jsem s vámi nechodil... Ale sněh se sypal dál, vítr se do nás studeně opíral a vytvářel okamžitě závěje. Až málem nebylo ani vidět stopy.

Petr, který šel několik metrů přede mnou, se najednou zastavil a otočil ke mně, obočí bíle nafoukané jako Krakonoš: "Bude tam plno buchet!" řekl, čímž mi asi chtěl dodat síly, zaagitovat si, jak byl nejspíš zvyklý ještě z vojny.

Už delší dobu si připadám jako idiot. Teď zrovna s každou po kolena zabořenou nohou do sněhu větší. Idiot, z latinského slova idiota, nevědomec, a to zase z řeckého idiótes, osobitý, neučený od idios, později slabomyslný.

Tento výklad si budu pamatovat nadosmrti, dostal jsem tu otázku od profesora Jílka - Oberfalzera při zápočtu z češtiny na univerzitě.

Petr šlapal s velkým batohem a dvěma páry lyží dál.

"Budeš se možná divit, ale od zastávky nahoru je to dvě hodiny," dozvěděl jsem se od něho až v autobusu.

Měl jsem pocit, že se pokouší o vtip. Zvláště nesděloval-li tu informaci příliš přesvědčivě. Jen tak napůl úst. Což bohužel patřilo tak trochu k jeho stylu.

Vítr dál honil sněhové vločky po pláních a nebylo vidět cíl cesty, což je vždycky nejhorší.

Vycházíte rád do různého počasí? začínal jeden náš psychologický test ke zkoumání chování v zátěžových situacích.

Když jsem jej zkoušel sám na sobě, odpověděl jsem zcela samozřejmě ano. A pak se divil, že mám vysoké L-skóre. Tedy ne příliš vysokou míru věrohodnosti výpovědi. Utěšila mě možnost, že nemusí jít vyloženě o lhaní, ale znak extremity osobnosti.

Což se mi zdá přijatelnější.

Aspoň zatím.

Ačkoli, co když ještě jednou přijde doba, kterou člověk projde lépe jako lhář než jako extrémista?

"Kurva, to je těžký!" shodil Petr ruksak ze zad a uvelebil se na něm.

Ochotně jsem jeho příkladu následoval.

"Jaký buchty?" žádal jsem o upřesnění, ačkoli od Petrova sdělení uplynul kilometr a uběhla čtvrt hodina.

"Samý sedmnáctky a osmnáctky!"

"Těm bych tak mohl dělat tatínka!" zapochyboval jsem.

Přesněji vzhledem k mému věku nezapochyboval.

"No a co?" mluvil takhle Petr vždycky, když se neuvěřitelné mělo stát skutkem.

Ted' vytáhl z kapsy větrovky balíček žvýkaček a jednu mi podal.

"Už to znám," vnímal jsme spíš skořicovou příchuť, než byl ochoten Petrovi uvěřit.

Těch nezdarů a trapasů jsem s ním zažil už téměř legendárně.

Neurékom.

Fakt.

"Musíš vždycky věřit!" přesvědčoval mě na bezútěšné planině a dařilo se mu to těžko.

Několik desítek vteřin přestalo sněžit, víchř zatím roztrhal mraky a mezi jeho cáry se na okamžik objevilo slunce. Cítil jsem, že jsem tu najednou rád, ačkoli obloha už znovu vystřelovala ostré bílé jehličky a Petr opět šel dlouhými vyrovnanými kroky dál. Nezbyvalo

mi tedy nic jiného než se dívat na jeho široká záda a smířit se s pocitem, že tahle cesta nikdy neskončí.

Jako kdyby vůbec nějaká cesta končila.

Aspoň zatím ty mé.

Kdyby se Petr aspoň otočil, ale on jen pořád a pravidelně jde. Za svůj život už takhle na horách obešel nejmíň zeměkouli. A do konce života ji určitě obejde podruhé. Jeho nádherné černé vlasy mu za tu dobu prošedivěly. Byli jsme stejně vysocí a dost si podobní. A tak nás rozlišovali: Ten blondák a Ten černovlasý, ačkoli Petrovi tak říkali spíš jen z piety, protože byl už šedivý, a já zatím našťěstí ještě ne holohlavý, jak u světlovlasých obvykle bývá.

Konečně jsme seděli v konvenční jídelně u stolu s hnědou umakartovou deskou a se žlutými židlemi, ohřívali si ruce o šálek s čajem. Z chodby sem táhla vůně mixu, skára a média a taky uhlí a chlůru z provizorního záchodu, nemluvě o zimě.

Ta táhne, jak člověk stárne, stále nesmlouvavěji.

"Dáš si ještě chleba?" zeptal se Petr, a aniž čekal na odpověď, zvedl se k okénku, kde se vydávalo jídlo.

Za dveřmi někdo zapískal nástup na svačinu, na prahu se jako první objevila vyšší štíhlejší dívka s poměrně širšími rameny a malými prsy.

Milenka!

Teď už spíš Milena.

Nechtěl jsem tomu věřit. I ona se nejistě zastavila a dívala se na mě jako bych byl někdo, kdo je mi strašně podobný. Usmál jsem se na ni, bezpečně jsem ji poznal.

"Dobrý den, pane docente!" byla si teď jistá i ona a v jejím pozdravu zazněla zároveň ironie.

Její úsměv byl těžko identifikovatelný. Od očí ke kořeni nosu a dál ke rtům a jejich koutkům se spíš táhla křivka bolesti. Od spodního rtu chuť žít, netýrat se a nic si nevyčítat. Všechno však v okamžiku smazala póza blahosklonnosti, možná svrchovanosti.

Byla už určitě dávno nad vším.

Kolik od té doby uplynulo let?

V duchu jsem rychle počítal, ano, bude jí pomalu devatenáct, tenkrát jí bylo...

Do jídelny s křikem vběhla další děvčata a několik chlapců. Zachytil jsem ještě poslední výraz jejího obličeje. Objevila se

v něm melancholie. Tváří se takhle normálně?

"Vy se znáte?" všiml si Petr, že se na Milenku usmívám. "Nebo jsi po ní, ty dobytku, už vyjel?" dodal potichu svým charakteristickým slovníkem, určeným jen pro nejbližší přátele.

Zakroutil jsem několikrát nepřesvědčivě hlavou, aby se nedalo poznat ani ano, ani ne.

"Já vás představím!" nabízel se Petr a zároveň mě tím nutil k jasnější reakci.

Zatím jako poslední vešel do místnosti vedoucí soustředění se dvěma instruktorkami, a tak jsme jim šli podat ruce.

"Děvčata!" zatleskal vedoucí, aby upoutal pozornost. "Chlapci!" zatleskal ještě jednou.

Trvalo hezkou chvílí, než ustalo posunování židlí, postrkávání a pokřikování jak v židovské škole.

Jak se aspoň o takových školách říká.

"Dovolte mi, abych vám představil doktora Petra...", zapomněl teď příjmení a sklonil se k Petrovi, který raději řekl sám nahlas své jméno, "... a dále docenta Pavla...", nevzpomněl si ten troglodyt bohužel ani mé, i když neexistuje příjmení, které by bylo zapamatovatelnější, aspoň jak já si myslím, a třebaže mě zná minimálně deset let.

